

L. Kiss János

1938 – 2019

Hogyan is emlékszem Apámra? Motorkerékpárral jártuk a határt a Hortobágy szélén. Kisgyerekként a hátsó ülésen lobogtam. A sovány szikes tábla mellett megálltunk, és hozzáértő szemével néztük a vetést. Magas volt, és Ő mindent értett. Nekem meg jó volt felnézni rá.

Aztán együtt fordultunk a közös hórukkra a hajnali sátorban, a Tátrában, mert felkelni még korán volt, a lábunk meg kilógott a nyirkos fűre. A Karcag melletti tanyavilág elszánt szegénységéből magasra jutott.

Küzdelmes élete volt. Fiatalkori „botlása” az apját a sírba kergette, Őt pedig hosszú évekre, kacskaringós mellékutakra terelte. A történelem könyörtelen sodrásába került. Volt bányász, gumicsizmában hajtott lovat, levelezőn diplomát szerzett, rizsföldet tervezett, és a szántóföld mellett életpályára talált.

Álltunk a Karcag melletti kukoricásban. Még magas volt, és még mindent értett. Mezőgazdasági üzemeket vezetett. Egyre nagyobbakat, és egyre bonyolultabbakat. Az emberek szerették, és Ő gondoskodott róluk. Mérnök volt és vezető. Értette a földet, az esőt és a szelet, a haszonnövényt és a haszonállatot. Óvta és szaporította a rábízott vagyont. Úgy érezte, egyenesbe került. Háza, kertje, új családja, három unokája, és holtáig szerető társa volt.

Dolgozott szakadatlan, még imádott munkáját végezte, de a világba már egyre szigorúbb szemmel nézett. Sajnos ez kevésnek bizonyult. Újra a történelem sodrába került. Ahogyan állt a pesterzsébeti kertben, már nem volt olyan magas, és egyre több dolgot nem értett. Hová tűnt a jókedve? Tán a fekete cicájuk szaladt el vele?

Aztán az alföldi szélben edzett kunembert a betegség lassan megtörte, és már semminek nem volt értelme. Már nem állt sem a kukoricásban, sem szántóföldön, sem pesterzsébeti kertben, sem a szobában. Ülni sem tudott. Már nem volt nagy, és már semmit sem akart érteni, csak elmenni.

Hogyan is emlékszem Apámra? Távolságba merengek a búzaföldek felett. A kiskulcsosi általános iskolába megyek, mert hamarosan becsengetnek. Apám áll a frissen szántott tarló mellett, még magas, és még mindent ért. Felnézek rá.